

A szabadulásom forrása, erőm és énekem az Úr

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Ézsaiás könyve 12. fejezete elsőtől a hatodik verseiben a következőképpen. „Azon a napon ezt fogod mondani: Hálát adok neked, Uram, mert bár haragudtál rám, elmúlt a haragod, és megvigasztaltál. Íme, Isten az én szabadítóm, *bízom*, és *nem* rettegek, mert *erőm és énekem az Úr, megszabadított engem*. – Örvendezve fogtok vizet merni a szabadulás forrásából. – Azon a napon ezt fogjátok mondani: Adjatok hálát az Úrnak, *hirdessétek* nevét! Adjátok tudtára nagy tetteit a nemzeteknek! Emlékeztessétek őket, hogy *magasztos* az ő neve! *Énekeljétek az Úrnak*, mert *fenséges* tetteket vitt véghez, *hadd tudja meg ezt az egész föld! Kiáltás és ujjongás*, Sion lakója, mert *nagy* közöttetek Izráel Szentje!”

Urunk, kérünk, mutasd meg nekünk a szabadulás örömét. Vedd el tőlünk a félelmeket. Adj a félelem helyett Benned való bizalmat és örömet. Telhessen meg a mi lelkünk csordultig örömmel. Mutakozhasson meg a mi örömünk a Te dicséretedben! Ámen.

Hallottuk ez előbb, ahogyan Ézsaiás próféta ezt kiáltotta a hálaénekében: „Íme, Isten az én szabadítóm, *bízom*, és *nem* rettegek” (Ézs 12,2a). Hogyan értsük ezt a felkiáltást? Elég-e úgy értenünk, hogy a próféta berúgott, jókedve támadt, és dalra fakadt? – Nyilván nem. Hiszen az öröm nemcsak a próféta öröme, hanem a *népe egészének* az öröme. **Elég-e úgy értenünk Ézsaiásnak Isten szabadítása felett érzett örömét, hogy megjövendölte a nyomorúságba került nép megszabadulását a rabigából?** (Vagy egyes bibliamagyarázók szerint: *Ézsaiás egy késői tanítványa írta ezt az éneket, aki már maga is átélte a szabadulást.*) Máshogyan feltéve ugyanezt a kérdést: *mire utal a hálaadó ének bevezető sora: Azon a napon... Melyik az a nap, amelyiken át lehet élni Isten szabadítását, és ki éli ezt át?*

Kedves Testvéreim! Igaz persze az is, hogy **az a nap Izráel szabadulásának a napja, és a választott nép éli át a szabadulást. De itt vajon megállna a történet?** – Nyilvánvalóan nem. Hiszen Jézus éppen azért jött erre a földre, hogy *ne legyen vége* a szabadulás történetének sem az özönvízből, sem az egyiptomi szolgaságból, sem pedig a babiloni szolgaságból való megszabadulással. Az egész emberiségre *vár még egy szabadulás*: az igazi, a *végső* szabadulás a minket a Mennyei Atyához az örök életbe vezető Jézusban.

Akkor hogyan is van ez? **A hálaadó ének bevezető sora, az „Azon a napon” tulajdonképpen a második adventről, Jézus majdani, második eljövételéről szól?** Addig pedig: csend és némaság? Senki ne adjon hálát semmiért, hanem csendben várjon az Úr szabadítására (JSir 3,26)? – Nem, ez nem így van.

Az „azon a napon”, kedves testvérem, a TE megtérésenek a napja. Az nap pedig MA van. Jó hírem van: az evangélium lényege. Nem kell megvárni a halálunk napját ahhoz, hogy átélhessük Jézus jelenlétét és Isten szabadítását. Nem kell kivárnunk a saját feltámadásunkat ahhoz, hogy megélhessük az örök életet. **Isten végső és végérvényes szabadítása Jézus által a kereszten *meg-tör-tén-t*.** Elvégeztetett. Mindörökre. Itt van, ma, most velünk. *Mindegyikünk* megélheti azt a felszabadító örömet, amely a Jézusban való kiteljesedés öröme. Kedves Testvéreim! **A mi életünk a Krisztusban: visszafordíthatatlanul határok nélkülivé, korlátok nélkülivé és Teljessé vált.**

Hadd meséljek itt el három dolgot a mai igeszakaszunk gyönyörűségeiről. Az első az, hogy – hallottuk: – az öröm azért vált teljessé, mert elmúlt Isten haragja (Ézs 12,1b). Azaz: a haragos Isten a vigasztalás egyetlen formája. Micsoda szép paradoxon! Két hete olvastuk el közösen a 89. zsoltárt, amelyet az Istenhez intézett méltatlankodás és panasz után – *minden átmenet nélkül* – a zsoltáros Isten magasztalásával zár le. Hasonlít mindez ahhoz, amikor az egyik koncentrációs táborban perre hívták Istent. Elhangzott a vádbeszéd. Elhangzott a védőbeszéd is. Utána a jelenlévők szavaztak és: egyhangúan elítélték Istent. Közvetlenül ez után a rabbi így szólt: „Most pedig: kezdjük meg imádságunkat a mi Urunkhoz és Istenünkhöz.” Bizony... A vigasztalás *egyetlen* formája a mi Urunk és Istenünk. Ha *minden* tapasztalásunk arra utal, hogy haragszik ránk, *akkor is*.

A második az, hogy Isten szabadítása az eredeti héber szövegben jusszivuszban áll, ami "kérelmő mód". A zsoltáros hangon szóló próféta *kérleli* az Urat a szabadításra, ugyanakkor, amikor *bejelenti* a szabadítást, és már *kitörő örömmel örvendezik is* neki.

A szöveg harmadik és egyben utolsó gyönyörűsége, amelyről ma még beszélni akarok, hogy a háromszor előforduló „szabadítás” szó (ahol a három a teljesség száma) az eredeti héberben „jösua”. Ez a héber szó "tágas teret" jelent. Bizony: Urunk teljessége az elképzelhető *legtágasabb tér*, ahol az elképzelhető *legnagyobb szabadság* lakik. Ráadásul a „jösua” mind Ézsaiás nevével, mind pedig Jézus nevével egybecseng, hiszen mindkettőjüket Isten szabadításáról nevezték el. Végezetül: a mai igeszakaszunk *közvetlenül az után* szerepel, amikor Ézsaiás próféta Jézusról jövendölt: „Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, hajtás sarjad gyökereiről, az Úr lelke nyugszik rajta” (Ézs 11,1-2). Azaz: a szabadulás Jézus következménye.

Ahogy a bevezető zsoltárunk mondta: "az Úr *megmutatta* váltságát, a népek között *feltárta* igazságát. *Megemlékezett* kegyelméről és hűségéről, *látták* a föld határai mind a mi Istenünk üdvösségét". **Itt lehet feltenni magunknak a következő kérdést: *Hogyan él bennünk az öröm Isten szabadítása felett?*** Vajon úgy él-e, mint amikor Isten vendégségbe hívta egyszer a hét erényt? A hét erény helyet foglalt Isten asztalánál. Igen jól érezték magukat. Egyszer csak betoppant még valaki. Kicsi volt, és csendes. Odaült a "jótett" mellé. „Hát te? Ki vagy?” – kérdezte a jótett. – „Téged még *soha* nem láttunk itt.” Az idegen piruló arccal felelt: „Én vagyok a hála.” – Kedves Testvéreim! ***Van-e bennünk hálaadás a szabadulásunk miatt? Vagy úgy véljük, hogy a szabadulásunk az erényeink, a tehetségünk, a jótetteink miatt történt? Úgy véljük, hogy megdolgoztunk a szabadulásért, elértük, és most már birtokoljuk a szabadulásunkat?*** Vigyázzunk! Ha *bármikor ilyen* gondolatok támadnának a fejünkben – kezdjünk el nagyon résen lenni. Ezek a gondolatok pontosan azok ugyanis, amelyek *elveszik* a mi szabadulásunkat, és *újra belekötöznek bennünket a saját, küzdelmes, szenvedő* életünkbe. Ne hagyjuk ezt! Kérjük a kegyelmet! Bízunk a mi életünket Jézusra!

Ézsaiás hálaadó éneke két dalból áll. A tartalmuk szinte azonos. A két dalt egyetlen mondat választja el: "Örvendezve fogtok vizet merni a szabadulás forrásából" (Ézs 12,3). Ez a gyönyörű kép a lombsátrak ünnepére is utal, amikor a főpap aranykorsóval merített a forrás vizéből, a nép örvendezve követte, amíg a főpap oda nem ért az égőáldozati oltár lábánál lévő ezüstmedencéhez, és bele nem öntötte a vizet. A kép a sziklából fakadó vízre is utal, amelyik életben tartotta a népet a pusztai vándorlás alatt. A vizet adó szikla, a szegletkő pedig nem más, mint Isten és a mi Urunk, Jézus Krisztus. Ezt hallottuk az oltár előtt felolvasott igében is, ahol Jézus vizet adott a samáriai asszonynak (Jn 4,10) és a lombsátrak ünnepén a népnek (Jn 7,37). De Jézus olyan *Élő* vizet ad, amelyet ha megiszunk, *soha többet* nem fogunk megszomjazni (Jn 10,14). Sőt! Jézus vize az *örök életre buzgó víz forrásává* lesz bennünk (Jn 10,14), és hitünk által a bensőnkől *élő víz folyamai* fognak ömleni (Jn 7,38).

A hálaadó ének itt vált át egyes szám első személyből (amely maga is már a gyülekezet egészét mutatta) többes szám első személybe. **A kibeszélhetetlen és dicsőült örömet (1Pt 1,8), amelyet a szabadulásban átélünk (sőt, múlt időben: átél-tünk!) muszáj megosztani másokkal. Mert nem lehet, hogy ne hirdessük, amit láttunk és hallottunk (ApCsel 4,20), – ahogyan Péter és János apostolok mondták Jézus feltámadásáról a Vének Tanácsának, a Szanhedrinnek. Mert képtelenség az, hogy ledugaszoljuk Jézust, a bensőnkben az örök életre buzgó víz forrását. Mert képtelenség az, hogy visszafogjuk az élő víznek a bensőnkéből kiáradó folyamait.**

Így hát, kedves testvéreim, nincs más hátra, semmint hogy: énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodálatosan cselekedett! Énekeljete az Úrnak, mert fenséges tetteket vitt véghez, hadd tudja meg ezt az egész föld! Halleluja! Ámen.